

Несподівано Маряна
Зостріла недолю;
Сліва було, а іногді
Дає сльозам волю.
Сама не зна, чого плаче;
Може серце й чує,
Та не вміє розказати
Про те, що віщує.
Раз у-вечері Маряна,
Як мати заснула,
Пішла слухать соловейка,
Мов з-роду не чула.
Вийшла в садок, послухала,
Сама заспівала,
Та й замовкла; під яблуню
Тихесенько стала,
Заплакала, як дитина
Без матері плаче...
Петро стоїть перед нею,
Нічого не бачить.

[IV.]

»Оддай мене, моя мамо,
Та не за старого,
Оддай мене, моє серце,
Та за молодого!
Нехай старий бурлакує,
Гроші заробляє,
А молодий мене любить,
Долі не шукає.
Не шукає, не блукає
Чужими степами.
Свої доли, свої вози,
А між парубками,
Як маківка на вгороді,
Цвіте, процвітає.
Має поле, має волю,
Та долі не має.
Його доля — мої брови,
Мої карі очі;
Мое слово — панство-царство
Нічого не хоче.